

Cikzore

Glasilo Crvene inicijative Kragujevac

Broj 11

www.crvena.org

POVODOM OTPUŠTANJA U KOMPANIJI „FIJAT KRAJSLER AUTOMOBILI SRBIJA“

U vezi sa otpuštanjem jedne trećine zaposlenih u kompaniji „Fijat Krajsler automobili Srbija“ (FCA Srbija) ne bi trebalo da postoji mnogo nepoznanica – profitabilne multinacionalne kompanije u zemlje perifernog kapitalizma poput Srbije dolaze da maksimizuju svoj profit kroz eksploataciju jeftine radne snage i subvencije koje dobijaju od vlada tih zemalja. Srbija se, sa vlastima lojalnim međunarodnim finansijskim organizacijama i posvećenim „tržišnim i fiskalnim reformama“, zajedno sa Bugarskom i Makedonijom, nalazi u krugu zemalja koje podmićuju strane kapitaliste sredstvima iz budžeta da posluju na njihovoj teritoriji. U slučaju kompanije FCA Srbija, mito u obliku stimulacije ili subvencije je iznosio 10 hiljada evra po zaposlenom.

Ovakvo poslovanje bez rizika za kapitaliste, a bez ikakve sigurnosti za zaposlene radnike i radnice jeste tekovina neoliberalne kontrarevolucije. Naravno, ne treba imati iluzija da je kapitalistička država i njena vlast podređena ekonomskom interesu vladajuće klase ikada bila naklonjena interesima radnika i radnica. Međutim, u određenim istorijskim periodima i etapama bila je prinuđena da ih jednim delom poštuje, jer je naspram sebe imala kakvu-takvu organizaciju, sindikalnu ili političku, koja je organizovala radničke mase i borbu.

Imaju li radnici fabrike FCA Srbija organizaciju koja će povezati redove,

definisati ciljeve i povesti borbu? Nemaju, iako u okviru ove fabrike postoji sindikat, koji pripada najvećoj sindikalnoj organizaciji – Samostalnom sindikatu. Ovaj sindikat, koji je po automatizmu od sindikata Zastave postao sindikat u Fijatu, vode ljudi koji, kada čujete njihove izjave, zvuče kao predstavnici vlasnika kapitala, a ne zaposlenih. Oni smatraju da obezbeđivanje onoga što kapitalisti traže predstavlja uslugu radničkoj klasi. Tako su se postavili i u ovoj situaciji, čim je postalo jasno da će biti otpuštena čak trećina zaposlenih. Šta su onda uradili? Otišli kod Vučića da apeluju da se izađe u susret. Istupali u javnosti sa sličnim zahtevima, navodeći kako se bore za što povoljnije otpremnine onima koji će ostati bez posla. Istovremeno, broj sastanaka koji su održali sa zaposlenima je slovima i brojevima NULA – 0!

Imajući u vidu sve ovo, kao i to da je slučaj kompanije FCA Srbija samo jedan u nizu sličnih, možemo zaključiti sledeće: prvi korak u borbi radnika i radnica za dostojanstveniji život, poslove, ravnopravnost mora početi od stvaranja pravog sindikata. Da li to znači stvaranje potpuno nove sindikalne organizacije ili preuzimanje neke od već postojećih struktura u kojima uhlebljene birokrate igraju ulogu amortizera eventualnih društvenih potreba, stvar je trenutne taktičke procene radnika i radnica koji će početi borbu. To moraju biti svesni ljudi kojima će biti jasno da vlasnici kapitala i njihovi vladini servisi

imaju i zastupaju interese koji su suprotni interesima onih koji stvaraju novu vrednost, koji rade i proizvode. To mora biti organizacija koja zna da predstavnici raznih vlada i vlasnici kapitala nisu „partneri“ već neprijatelji sa kojima se treba boriti.

Za 900 zaposlenih u kompaniji FCA Srbija već je kasno. Njih je organizacija čije su rukovodstvo plaćali svojom članarinom već prodala. Radnici su razjedinjeni i uplašeni, jer im je rečeno da će dobiti više novca ukoliko se dobrovoljno prijave za otkaz. To prijavljivanje je upravo u toku. U pitanju je još jedna sramota u režiji propagande vladajuće klase uz pomoć slugu iz birokratskih struktura organizacija koje se neopravdano nazivaju radničkim

sindikatom. Radnička klasa Srbije i Balkana upravo doživljava još jedan u nizu poraza. Time se uvećava potreba za stvaranjem pravog, borbenog, sindikata čije članstvo poseduje klasnu svest i znanje o neophodnosti borbe.

Crvena inicijativa Kragujevac će, u skladu sa svojim mogućnostima, podržavati svaku buduću ideju i aktivnost ka stvaranju takve organizacije. Jer, samo organizovana, borbena radnička klasa moći će da se suprostavi neprestanoj ofanzivi kapitala i njegovih vlasnika, koji u ime povećanja profita ostavljaju za sobom pustoš i bedu za većinu ljudi.

Kapitalizam je sistem koji u ovom trenutku širom zemljine kugle proizvodi neverovatnu količinu smrti, nesreće, neravnopravnosti. Svet može biti bolji, ali je neophodan uslov za to rušenje ovog izrabljivačkog poretka, zajedno sa njegovim političkim predstavnicima.

ŽIVELA RADNIČKA KLASA
I NJENA BORBA PROTIV IZRABLJIVANJA!

ŽIVELA RAVNOPRAVNOST!

ŽIVELA BORBA ZA SOCIJALIZAM!

KOLIKO JE JOŠ „JURA“ POTREBNO?

Događaji u južnokorejskoj firmi Jura u Leskovcu, kada je organizovan štrajk u vidu petnaestominutne obustave rada u znak protesta što im nije dat neradan dan za praznik 2. maj, ali i zbog fizičkog i mentalnog zlostavljanja, naterali su masovne medije da se više nego što je to običaj pozabave pozicijom radnika u Srbiji. Premijer je odmah potom odgovorio da je sve to hajka protiv investitora i zaostali duh socijalističke samoupravne svesti, koje se pod hitno moramo osloboditi. Ministar rada Aleksandar Vulin je izjavio da je fabriku više puta obilazila inspekcija rada i da su utvrđene samo manje nepravilnosti, ali ne i one o kojima se piše. Uskoro su mediji počeli da se bave drugim temama i cela priča oko zlostavljanja radnika Jure je bačena u zaborav, kao i većina radničkih prava koja su iz dana u dan sve manja

Kompanija Jura je u Srbiju došla još 2010. godine u pogone uništene fabrike Zastava-elektro u Rači, pod pokroviteljstvom državnog vrha. Njen je dolazak pompezno najavljivan kao odlična investicija koja će podići životni standard ljudi. Tadašnji ministar Mlađan Dinkić je to smatrao jednim od svojih većih uspeha. Nakon Rače, otvoreni su i pogoni u Leskovcu i Nišu. Ova kompanija se inače bavi proizvodnjom kablova, što znači da se radi o manuelnom poslu koji uglavnom obavlja ju niskokvalifikovane žene, koje praktično po ceo dan pletu kablove. Jura nije morala da uloži veći kapital u mašine, jer se pogoni uglavnom sastoje od običnih stolova za kojima se pletu kablovi. Ona je oslobođena

mnogih poreza, dobila je besplatno zemljište, kao i 10 000 evra po zaposlenom radniku, što znači da je dobila i gotovo besplatnu radnu snagu. Ovo sve je na žalost sada već postala praksa kod nas i više se niko i ne obazire na to što država finansira privatne kompanije. Zanimljivo je da vladajuća klasa i njeni ekonomski „eksperti“ koji su protiv finansiranja državnih fabrika, zastupajući neoliberalni koncept po kome tržište samo sebe reguliše, nemaju nikakav problem u finansiranju privatnih fabrika, kako stranih tako i domaćih. Gotovo je pravilo da se u tim kompanijama, svesrdno potpomognutim kako finansijski, tako i zakonski i u svakom drugom obliku, radnici izrabljuju do maksimuma i to za minimalne zarade, bez ikakve nade u mogućnost ostvarivanja života dostojnog čoveka.

U Juri je osim ovog poslednjeg slučaja kada su radnici rekli da su tučeni, žene seksualno napastvovane, da im je zabranjivan odlazak u toalet i savetovano da nose pelene, bilo i ranije događaja koji su donosili mračnu sliku realnog položaja radnika danas. Tako na posao nisu vraćene trudnice i porodilje koje su pre dve godine dobile otkaz, kao i radnici koji su pokušali da osnuju sindikat i zbog toga su izbačeni sa posla. Ovakva slika nije samo slučaj ove kompanije, već pravilo neizdrživog položaja radnika i u mnogim drugim fabrikama i preduzećima.

Rasprostranjeno je mišljenje da ova država ništa ne čini po pitanju prava radnika, iako to mnogima na prvi pogled zaista tako izgleda, to apsolutno nije tačno.

Država po pitanju radnika čini mnogo i to u cilju da im što više umanjí prava a povećá obaveze. Zato je štetno što radnici u ovakvim i sličnim situacijama traže spas od vladajuće većine i njenih predstavnika. Dakle, sa jedne strane stoje interesi krupnog kapitala i njihovi predstavnici, a sama izjava premijera, čak i za politički nepismene i oslepljene, da su bahati radnici ugrozili jadne i fine investitore, nedvosmisleno govori da je vlast na toj strani. Sa druge strane stoje svi ostali koji su samo njihove žrtve i koji umesto da uvide da se neprijatelj zove kapitalizam, kao i to da ga bez ozbiljne borbe neće nestati, oni uporno jure ka provaliji predajući se bez konkretnog otpora, nemoćno sležući ramenima.

Koliko je još potrebno da se radnici ponize, izmuče, izgledaju, prebijaju i uvijaju u pelene? Koliko je potrebno još većih Jura od Jure, pa da se shvati ko je pravi neprijatelj progresa i kako se može pobediti? A potrebna je samo jedna, tako mala a opet tako velika stvar, pa da se sve konačno pokrene sa mrtve tačke, a to je klasna svest, na čijem rastu treba još mnogo raditi.

FABRIKE RADNICIMA!

BEZAKONJE UNIVERZITETA

Dana 4. februara 2016. godine Univerzitet u Beogradu doneo je unutrašnji akt, „Pravilnik o disciplinskoj odgovornosti studenata Univerziteta u Beogradu“ koji je pozivajući se na član 53. Zakona o visokom obrazovanju stupio na snagu nakon 8 dana od objavljivanja u „Glasniku Univerziteta u Beogradu“. Ovim aktom studentima se najoštrije zabranjuje političko, stranačko i versko organizovanje u prostorijama Fakulteta, kao i organizovanje bojkota nastave i učestvovanje u istom, a za povredu ovih odredbi izriču se najstrožije disciplinske mere.

Nedugo zatim, 26. aprila 2016. godine Univerzitet u Kragujevcu doneo je identičan akt koji je stupio na snagu 8 dana nakon objavljivanja na internet stranici

Univerziteta. Jasno je da je „Pravilnik o disciplinskoj odgovornosti studenata“, pozivajući se na autonomiju Univerziteta, svojim spornim odredbama u direktnoj protivrečnosti sa Ustavom Republike Srbije koji u okivru građanskog prava, svim građanima RS u svakom trenutku garantuje pravo na političko i stranačko organizovanje, kao i pravo na štrajk.

Zanimljivo je da među donosiocima samog akta nije postojalo jednoglasno jedinstvo dok predstavnici studentskih organizacija koji učestvuju u zvrčkama studentskih parlamenata nemaju pojma o tome, niti po svemu sudeći, to uopšte treba da ih zanima. Dakle oni koji treba da se bave studentskim pitanjima i pitanjima studenata o svemu ovome ne znaju ništa,

a samim tim, ne samo da omogućavaju vladajućoj eliti unutar Univerziteta da sve kroji po svojim interesima nego i u ogromnoj meri pod plaštom svoje apolitičnosti sudeluju u čitavom procesu. Univeziteti su, u skladu sa logikom kapitala, inkubatori za političke idiote. Na taj način, uz pomoć isprazne retorike, manipulativne demagogije i jedne krajnje jeftine i bedne baronaže, kadrovi koji su se ustoličili po kancelarijama studenstkih organizacija svojim prljavim trikovima već po prijemu novih brucoša uspevaju da regrutuju nove, buduće kadrove, koji u čitavoj mreži sistema pronalaze samo svoj lični interes za kojim i kasnije ne prestaju da jure. Univerziteti kao stubovi sistema na taj način oblikuju podobne kadrove čiji se generacijski interesi poklapaju sa interesim kapitala.

Indikativno je da je „Pravilnik o disciplinskoj odgovornosti studenata“ potpuno netransparentno donesen baš nakon nasilnih pokušaja da se, u skladu sa Bolonjskim procesom i deklaracijom, progura zapadni neoliberalni model sufinansiranja po kom bi sva budžetska mesta bila potpuno zbrisana i po kom bi školovanje bilo moguće samo ukoliko se dobro plati, što je i danas slučaj sa državnim fakultetima. Jedan do

mogućih uzroka i uporišta za donošenje ovog protivpravnog akta može da bude i blokada na Filozofskom fakultetu kada je neofašistička struja nasiljem štitila upravo tu „autonomiju“ Univerziteta prebijajući studente koji su se borili za svoja uskraćena prava.

Ovo je jedan od pokušaja da se studenti spreče u organizovanju i ostvarenju svojih ciljeva koji su u direktnoj suprotnosti sa politikom i ideologijom režima. Za režim je apsolutno nedopustivo da se čitava matrica spletkarenja postavi u jednoj kritičkoj ravni, a kamoli da se aktivno dela u smeru jedne revolucionarne promene. Studenti treba da su najveća snaga društva, najveći potencijal, i nosioci revolucije, a ne začutkani najamnici interesa kapitala. Jedno društvo ne može da očekuje bilo kakvo promenu ukoliko omladina svesno i samoinicijativno ne stane u odbranu svojih prava, u odbranu zajednice i njenih interesa.

**UNIVERZITETI STUDENTIMA!
ZA BESPLATNO OBRAZOVANJE!**

POVODOM PUČA U TURSKOJ

Povodom neuspelog vojnog puča u Turskoj usledile su mnoge analize i spekulacije kakva je njegova prava priroda, u čijem interesu je čitava stvar trebalo da bude izvedena, te na kraju – ko stoji iza svega.

Na stranu uobičajene buržoaske i desničarsko-nacionalističke teorije i spinovanja, ali od ove boljke nisu pošteđene ni levičarske snage i grupe, podjednako u svetu kao i kod nas.

Ukratko, posle četiri uspešna vojna puča u Turskoj nakon Drugog svetskog rata, dogodio se prvi neuspeli. Važno je istaći da je Turska važna kao članica NATO u okviru koga je druga vojska po brojnosti i vatreno-borbenoj moći. Razume se da takva snaga koja se graničila sa SSSR za vreme Hladnog rata i istom zatvarala izlaz iz Crnog mora na Mediteran nije smela biti prepuštena bez čvrstog nadzora iz vašiingtonske centrale. Nije nikakva tajna da su SAD sa svojim službama stajale iza prethodnih pučeva.

Međutim, bliskoistočna kriza i porasli apetiti turskog ekspanzionizma pod upravom Redžepa Tajipa Erdogana samo su zaoštrili unutrašnje protivrečnosti u turskom društvu. Iako se govori o privrednom procvatu, klasne razlike, koje su u ovom društvu uvek bile izražene, nastavile su da se povećavaju. Takođe, rat protiv težnji kurdskog naroda koji traje od 1984. godine ponovo je, posle izvesnog zatišja po zarobljavanju Odžalana dostigao visoki intenzitet, a turska vojska je, po nalogu Erdogana srazila čitava naselja artiljerijom, tenkovima i avionskim bombama.

U okviru sirijskog konflikta turska vojska je više puta ulazila na teritoriju Sirije pod raznim izgovorima, otvoreno je podržavala turkmensku etničku miliciju u okviru takozvane „umerene opozicije“ koje je snabdevala i visokim oficirima, još više oružjem, a isti su postali poznati ubivši ruskog pilota koji se katapultirao posle pogotka raketom iz turskog aviona. Takođe, pojavili su se mnogi snimci i drugi dokumenti o trgovini naftom sa Islamskom državom kojom je, po svemu sudeći rukovodio Erdoganov sin, ali turski režim je ostao naizgled nepoljuljan.

U takvim okolnostima dolazi do pokušaja puča. Još uvek je nejasno mnogo toga, a u takvim okolnostima počinje utrkivanje ko ima bolji izvor informacija, ko bolje analizira, ko bolje anticipira... Problem je samo u tome što nema dovoljno dobrih informacija za čestitu analizu situacije koja je neophodna za postavljanje ispravne linije. To, međutim, ne smeta mnogima da se baš u toj disciplini nadmeću.

Šta mi možemo naučiti iz dosadašnjeg toka ove krize? Naravno, možemo navoditi niz drugih detalja koje do sada znamo, ali pošteno je reći da za sada nema dovoljno informacija za ozbiljan zaključak i u tome nema ničeg lošeg – mnogo je gore da se zarad samoreklamerstva izlazi sa pogrešnim procenama i zaključcima. Ono što možemo da vidimo jeste obračun erdoganizma sa svojim bivšim saveznicima, u prvom redu Gulenom koji sada živi u SAD i koji poseduje čitav lanac škola i fakulteta u Turskoj, ali i drugim zemljama, između ostalog BiH.

Represija koja je počela u ime „odbrane demokratije“ zahvata vrlo veliki broj ljudi, posle samo nekoliko dana oko 50 hiljada ljudi došlo je pod lupu vlasti. Ne treba sumnjati u to da će represivni Ergoganov aparat hteti da se oslobodi svih pravih protivnika, a koji najvećim delom nisu imali veze sa pučem – Kurdskih boraca i radikalnih levičara.

Naši drugovi u Turskoj su spremni koliko je to moguće. Naša solidarnost je sa njima. To je sve što je potrebno sada da se kaže, to je jedino što nam sada treba da znamo.

U Turskoj, uprkos strahovitoj represiji, postoje vrlo ozbiljne revolucionarne organizacije. Ne treba sumnjati da su te organizacije meta Erdoganove represije isto kao što bi bile mete vojne hunte da je puč uspeo. Za komuniste nema pozitivne strane u ovom sukobu. Pored toga što je reč o dve frakcije buržoaskih snaga, između njih dve nema manjeg zla.

Na kraju, ovaj stepen represivnih mera, iako će kratkoročno učvrstiti Erdoganovu poziciju, dugoročno slabi ne samo njega i njegovu konzervativno-fašističku kliku, već i samu tursku državu, jer ne rešava nijednu od postojećih protivrečnosti, već ih produbljuje.

Imajući sve ovo u vidu možemo reći sledeće: potpuno je nebitno ko stoji iza puča, jer Turskoj, Bliskom Istoku i Balkanu ne treba još jedna hunta i diktatura. Pomenutim regionima, kao i ostatku sveta treba politika mira, internacionalizma i bratstva/sestrinstva.

PROTIV ERDOGANOVE STRAHOVLADE!

PROTIV VOJNIH DIKTATURA!

PROTIV IMPERIJALIZMA!

ŽIVEO KURDISTAN!

ŽIVELA SLOBODNA
I DEMOKRATSKA TURSKA!

PROTESTI U FRANCUSKOJ

U medijskoj senci fudbalskog prvenstva Evrope i terorističkih napada u Parizu i Nici, u Francuskoj se već dva meseca bije teška bitka između sindikalnih aktivista i države oličene u policiji. Naime, sindikati, iako već decenijama birokratizovani i otupljene ideološke oštrice, povelili su proteste protiv novog zakona o radu. Vladajuća klasa je odgovorila represijom; međutim, učesnici protesta su svesni pogubnosti efekata novog zakona koji je već izglasan u mnogim perifernim, tzv. tranzicionim zemljama i na represiju su odgovorili radikalnošću.

Propaganda sistema je odgovorila očekivano; zbog jednog razbijenog prozora Fransoa Olan je izjavio da „postoji potreba za autoritetom, za redom, koju Francuzi zahtevaju“, stavljajući sve u kontekst terorističkih pretnji i fudbalskog turnira. Vladajuća garnitura je pokušala da iskoristi trenutak, pa je prvi put od kraja Alžirskog rata zabranjeno sindikalno okupljanje i demonstriranje.

Protesti ni posle dva meseca nisu završeni. Teško naoružana policija sa širokim ovlašćenjima se često sukobljava sa

radnicima u protestu. Međutim, kao i na drugim mestima, vladajuća klasa smatra i insistira na tome da je dobar trenutak za ofanzivu. Donošenje zakona ide predviđenom dinamikom, a policija je zadužena za slamanje otpora. Za sada u tome ne uspeva, jer su sindikati, bez obzira na lošu ideološku poziciju organizovani i radnici su solidarni.

Ovo je još jedan od primera koji nam pokazuje dva važne stvari: prva stvar je ta da, za radnike štetno radno zakonodavstvo i druge neoliberalne mere nije rezervisano samo za zemlje perifernog kapitalizma, siromašne i tranzicione zemlje,

nego da napad na socijalni položaj ide od periferije ka centru, ka metropolama; druga stvar je još jedna lekcija o tome da ujedinjeno radništvo, okupljeno oko zajedničkog cilja, predstavlja društvenu snagu koja je sposobna da se izbori za pravu promenu društva.

Mi izražavamo podršku borbenim radnicima Francuske. Pobjeda proletarijata na blo kojoj tački zemljine kugle olakšava borbu proletarijata svuda.

ŽIVELA RADNIČKA BORBA!

SLUČAJ BRAZILA I PITANJA KOJA POSTAVLJA

Predsednica Brazila Dilma Rusof suspendovana je sa svoje funkcije zbog optužbi da je umešana u sveobuhvatan skandal vezan za gigantsku državnu naftnu kompaniju Petrobras. Ona je optužena ne za primanje mita ili pronevere novca već zbog postojanja sumnji da je zloupotrebljavanja svoj položaj da prikrije finansijske izveštaje koji su otkrivali deficite u državnom budžetu.

Svi koji su imali prilike da prate razvoj ove afere mogli su primetiti da namera tužilaštva nijednog trenutka nije bila da kazni krivce ili pokrene borbu protiv korupcije u brazilskoj politici, već da za korupcionašku aferu optuži lično Dilmu Rusof zajedno sa Radničkom partijom na čelu koje ona stoji.

Da bi razumeli dinamike unutar brazilskog društva nužno je znati da je politička istorija Brazila vezana za njegovu kolonijalnu prošlost kada je uvezena portugalska aristokratija bele boje kože posedovala svo bogatstvo i moć te novoosnovane nacije. Od tih vremena pa do danas situacija je ostala gotovo nepromenjena jer su najbogatije dinastije ostale najbogatije i u savremenom Brazilu čine elitu koja uživa blagodeti nedostupne ogromnoj populaciji te zemlje, i koja je po svojim stavovima i orijentaciji konzervativna, desničarski nastrojena i veliki pobornik slobodnog tržišta.

Opšte je prihvaćeno i u samom Brazilu da je to jedna od zemalja u kojoj vladaju najveće nejednakosti a koja se ni približno ne može klasifikovati kao siromašna kao

deveta industrijska i ekonomska sila na svetu.

Radnička partija je nastala šezdesetih godina kao levičarska opozicija vojnom puču koji je uz podršku SAD zbacio levičarski nastrojenog predsednika Žoana Gullarta. Od puča, pa tokom vladavine vojne hunte koja ga je izvela, Radnička partija i njeni članovi bili su progonjeni, uključujući Lula da Silvu koji je zatvaran i mučen u njihovim zatvorima kao i sama Dilma Rusof.

Od kako su na vlasti u poslednjih trinaest godina Radnička partija se pokazala umereno levičarskom, podela je Brazil putevima kojima se kreću druge velike kapitalističke zemlje sveta ali su u Brazilu pokrenuli više projekata kojima je cilj da pomognu ogromnim siromašnim slojevima te zemlje, da ih integrišu i daju im šansu da učestvuju u obrazovnom, društvenom i političkom sistemu, i na tom polju su ostvareni bitni rezultati ali čime je Radnička partija na sebe navukla mržnju desničara i konzervativaca kojima trenutno stanje odgovara.

Korupcionaška afera vezana za Petrobras, koja traje i širi se već godinama, iznela je na svetlo karakteristike brazilske političke scene u kojoj se gotovo svaki dogovor sklapa iza zatvorenih vrata. Gotovo da ne postoji političar u Brazilu koji je pošteđen ovog skandala i koji u njega nije umešan manje ili više, na ovaj ili onaj način. Tužilaštvo je objavilo spisak političara koji su umešani u aferu i na njemu se nalazi velika većina gornjeg i donjeg doma

Nacionalnog Kongresa (neverovatnih 68 procenata), kao i velika većina funkcionera iz Radničke Partije a isto tako i onih koji su u opoziciji.

Dilma Rusof suspendovana je od strane Senata jer se smatra da ne može da obavlja svoju funkciju neko ko je suočen sa teškim optužbama, ali je isto tako Eduardo Kunja, predvodnik puča, suspendovan sa svoje funkcije u Donjem domu zbog istih tih optužbi, dok je njen zamenik Mišel Temer koji sada vrši funkciju predsednika

takođe suočen sa mogućnošću da bude suspendovan iz istog razloga.

Cilj afere bio je da se Dilma skine s vlasti i mnogi smatraju da je stvar već učinjena. Njena odbrana traje i nastaviće se do datuma kada je zakazano ročište, neke optužbe protiv nje su već dokazane kao apsurdne, ali čak i ako uspe da očisti svoje ime mnogi sumnjaju da će Dilma moći da se vrati na funkciju predsednika.

Za to vreme Mišel Temer je otvoreno priznao umešanost američkih obaveštajnih službi u dešavanja u Brazilu, neke svoje susrete sa njihovim agentima i godinama stare planove kako da iskoriste Petrobras skandal da promene političku situaciju u zemlji. Od kako je došao na vlast sa pozicije potpredsednika Temer se pokazao karikaturom kakva jeste. Prva slika slavlja nakon suspendovanja Dilme Rusof bila je predmet velike diskusije u Brazilu jer su svi članovi trenutne vlade u poodmaklim godinama, izrazito bele puti i – muškarci. U sadašnjem kabinetu nema nijedne žene, na šta je Temer par dana nakon reakcija izjavio da će ipak uvesti neku ženu u kabinet.

Mišel Temer je na svom prvom putovanju od kako je preuzeo funkciju predsednika otišao u Vašington, izjavio je da je Brazilu potrebna vlada „nacionalnog spasa“, pritom praveći blage distance od saveza BRICS. Pozicionirao je sebe na strani konzervativnih političkih snaga i sada je pod pritiskom tamošnje bogate elite da privatizuje ogromne kompanije u državnom vlasništvu kao i da smanji javne izdatke „radi poboljšanja ekonomije“. Ovaj zapadnjački recept ovde je vrlo poznat kao mere štednje radi oživljavanja posrnule ekonomije.

Događaje u Brazilu su mnogi okarakterisali kao puč, to je termin kojim je Dilma opisala šta se dogodilo i sa čim su se složili mnogi komentatori širom sveta. Popularan je termin „golpeachment“ (mešavina puča

– “golpe” na portugalskom – i engleskog impeachment – suspenzija, postupak opoziva). Ovaj puč su svi tako okarakterisali osim naravno medija i zvaničnika SAD čiji predsednik je izjavio da „moramo poštovati demokratske procese brazilske politike”.

Brazilski puč savremeni je primer smenjivanja vlasti kroz korumpirani pravno-sudski aparat uz ogromnu podršku najvećih medija i mnogih moćnika unutar zemlje. Sadašnja levičarska vlada Brazila, kao i ona šezdesetih godina prošlog veka, žrtva je istog načina razmišljanja koji vlada u Vašingtonu da je opravdano vršiti intervencije u unutrašnja pitanja i pravo na samoopredeljenje drugih zemalja – tada oružjem, a kada treba i drugim načinima.

Latinska Amerika, koju Sjedinjene Američke Države smatraju svojim dvorištem, nalazi se pred sofisticiranom invazijom da se iz nje iskorene progresivne snage. Slična stvar je uspešno izvedena u Argentini, u Čileu, sada u Brazilu, dok je

Venecuela odavno u teškoj borbi i za sada nekako istrajava.

Zauzeti ispravnu poziciju povodom dešavanja u Brazilu i uopšte u Latinskoj Americi ne može biti učinjeno bez sagledavanja šire slike i istorije tog kontinenta i tih zemalja koje su u prošlosti a u velikoj meri i danas svetle tačke u borbi protiv globalnog imperijalizma, kolonijalizma i kapitalističke eksploatacije. Narodi Latinske Amerike moraju imati pravo i slobodu da odlučuju o sudbinama svojih zemalja a to je nemoguće dok se ne prozru pokušaji podmetanja jednog zla namesto drugoga posredstvom stranih agentura.

Latinska Amerika, čije otvorene vene predugo krvare zarad gladi zapadnog imperijalizma, ima našu podršku u borbi protiv pokušaja da bude razjedinjena, privatizovana i neoliberalizovana za uživanje najbogatijih a za dalje eksploataciju najsiromašnijih koji za njih već vekovima robuju.

DALTON TRAMBO

Džejms Dalton Trambo (9. decembar 1905 - 10. septembar 1976), bio je američki scenarista i pisac. Neki od njegovih poynatijih filmova su „Praznik u Rimu” , „Egzodus” i „Spartak”. Kao član *Holivudske desetke* i zato što je odbio da svedoči 1947. godine tokom istraživanja uticaja komunista na filmsku industriju, postavljen je na Holivudsku crnu listu. Zbog toga nije mogao da objavljuje svoja dela ali je nastavio da piše u tajnosti i osvojio je dva *Oskara* . Oskara je dobio za filmove „Praznik u Rimu” (1953) i „Hrabri” (1956), koje je napisao pod pseudonimom. Javno priznanje da je Trambo napisao scenarije za filmove „Egzodus” i „Spartak” označavaju kraj crne liste . Nakon ove objave dobio je

priznanje i za ostale filmske scenarije koje je pisao dok je bio zabranjen. Trambo je rođen u Montrouzu u Koloradu 9. decembra 1905. godine. Sa porodicom koja vodi poreklo od švajcarskih emigranata seli se u Grand Dženkson (1908) godine. Studirao je dve godine na Univerzitetu u Koloradu u Bolderu gde je pisao za studentski časopis, studentske novine i godišnjak. Radio je kao paker hleba u jednoj pekari u Los Anđelesu. Taj posao radi devet godina dok je studirao na Univerzitetu Južne Kalifornije. Tokom ovog perioda je napisao nekoliko scenarija za filmove, 88 kratkih priča i 5 romana koji nisu objavljeni. Svoju autorsku karijeru Trambo počinje 1930. kada su njegovi članci objavljeni u poznatim

časopisima. Godine 1934. postaje generalni urednik časopisa *Holivudski gledalac*, ali ubrzo napušta mesto urednika odlazi u Vornor Bros studio kako bi postao čitalac u odeljenju priča ovog poznate filmske kompanije. Napisao je prvi roman koji je objavljen 1935. godine. Roman se zove „O gradu i njegovim ljudima“, i napisan je u soc-realisticom maniru. Počeo je da radi na filmovima 1937. godine ali je nastavio da paralelno piše prozu. Njegov antiratni roman „Džoni je krenuo u rat“ je bio proglašen za najoriginalniju knjigu 1939. godine. Trambo je inspiraciju za roman dobio iz članka koji je procitao nekoliko godina pre, o poseti Edvarda VIII bolnici, kada je posetio kanadskog vojnika koji je izgubio noge tokom Prvog svetskog rata. Što se Trambove političke karijere tiče on se zalagao za neutralnost SAD i napisao je roman „Neverovatni Endru“ u kom se duh Endrua Džeksona pojavljuje i upozorava SAD da se ne meša u Drugi svetski rat. Nakon napada Nemačke na Sovjetski Savez 1941. godine Trambo i njegov izdavač su odlučili da odlože drugo izdanje „Džoni je krenuo u rat“ dok se rat ne završi. Trambo se pridružio Komunističkoj partiji SAD 1940. godine, iako nije bio član sve do 1943. godine. Postepeno slabljenje Crne liste uz podršku reditelja Ota Premingera, Trambo je pomenut kao scenarista za film „Egzodus“ 1960. godine. Ubrzo posle toga Kirk Daglas je objavio da Trambo piše scenario za novi film Stenlija Kjubrika „Spartak“ (1960). Ovaj događaj se smatra početkom kraja Crne liste.

Jedan od poslednjih filmova koje je Trambo napisao „Izvršna radnja“ (1973) se zasniva na ubistvu Džona Kenedija. Akademija je 1975. godine zvanično priznala Tramba kao dobitnika Oskara za film „Hrabri“ i uručila mu je statuetu. Takođe, Trambo je 1993. godine posthumno dobio Oskara za scenario „Praznik u Rimu“ (1953). Nagrada je prethodno dodeljena Ijan Meklale-nu Hanteru koji je bio Trambov paravan.

Napravljena je nova statua jer je Hanterov sin odbio da preda statuu koju je njegov otac dobio. Film zasnovan na njegovom životu „Trambo“ objavljen je 2015 godine. U filmu ga je glumio Brajan Kranston.

* * *

„On je bio budućnost on je bio prava slika budućnosti i oni su se plašili da neko ne vidi na šta će ta budućnost da liči. Oni su već gledali unapred pokušavajući da sagledaju budućnost i negde u toj budućnosti videli su rat. Za taj bi im rat bili potrebni ljudi a ako ljudi spoznaju budućnost oni neće hteti da se bore. Zato su oni maskirali budućnost i držali je u najstrožoj tajnosti. Znali su kad bi obični mali ljudi sagledali takvu budućnost oni bi počeli da postavljaju bezbrojna pitanja. Postavljali bi pitanja i na njih nalazili odgovore a onima koji bi ih prisiljavali da se bore rekli bi vi pokvareni kurvini sinovi mi nećemo da se borimo da izginemo hoćemo da živimo mi predstavljamo svet mi smo budućnost i ne damo da nas kasapite bez obzira na vaše reči bez obzira na govore koje držite bez obzira na parole koje izmišljate. Upamtite dobro mi mi i samo mi činimo svet zbog nas se Zemlja okreće mi pravimo hleb i čohu i oružje mi smo centar sveta mi smo čitav svet i da nas nema vi biste bili obični gladni crvi puževi golači i mi nećemo da umremo. Mi smo besmrtni mi smo izvor života mi ponizni sitni i gadni stvorovi ljudski mi smo divni i veliki građani sveta koji nam se smučio koji nas je izmučio i iscrpeo i sad ga se za vijeki vijekova odričemo jer mi smo živi i besmrtni.

Ako smislite rat u kome treba pušku okinuti i metak ispaliti u kome treba ljude ubijati onda tu nas nećete naći. Tu nećemo biti mi ljudi koji gaje žito i od njega prave hleb ljudi koji prave odeću i papir i grade kuće i crepove ljudi koji podižu brane i hidrocentrale ljudi koji buše naftu i prave

staklo i mašine za šivenje i lopate i automobile i avione i tenkove i puške mi nismo ti koji će poginuti. To ste vi.

Poginućete vi – vi koji nas prisiljavate da se protiv vas borimo vi koji nas huškate protiv nas samih vi koji biste želeli da jedan radnik ubija drugog da jedno živo biće koje od svega na svetu želi samo da živi ubija drugo živo biće koje takođe želi samo da živi. Upamtite to. Upamtite to dobro vi koji se spremate za rat. Upamtite to vi rodoljubi vi gnevni ljudi vi sejači mržnje vi kovači parola. Upamtite to kao što još ništa do sada niste upamtili.

Mi smo ljudi mira mi smo ljudi koji rade i ne žele svađu. Ali ako razorite naš mir ako nam otmete naš rad ako pokušate da nas postrojite jedne protiv drugih mi znamo šta ćemo. Ako nam naredite da se borimo za demokratiju shvatićemo vas ozbiljno i tako nam boga tako nam Isusa Hrista to ćemo i uraditi. Uzećemo puške koje nam gurate u šake i branićemo svoje živote a opasnost po naše živote ne leži s druge strane neke ničije zemlje već ovde unutar granica naše i mi smo je videli i prepoznali.

Gurnite nam puške u šake i da znate mi ćemo ih upotrebiti. Kljukajte nas parolama a mi ćemo ih pretvoriti u stvarnost. Pevajte ratne himne a mi ćemo nastaviti gde ste vi stali. Ne jedan ne deset ne deset hiljada ne milion ne deset miliona ni sto miliona već milijardu dve milijarde ljudi sveta imaće i parole i himne i puške i oni će ih upotrebiti i oni će živeti. Ne vredi vam ni da sumnjate u naše reči jer mi ćemo stvarno živeti. Bićemo živi i šetaćemo i pričaćemo i ješćemo i pevaćemo i smejaćemo se, mi ćemo osećati i voleti i radati decu u miru i sigurnosti u pravdi i miru. Samo vi spremajte ratove, vi gospodari ljudi spremajte ratove i pokažite nam put koji treba slediti a mi ćemo vama pokazati zapetu pušku.”

Dalton Trambo (*Džoni je krenuo u rat*)

Crvena inicijativa Kragujevac

CiK je grupa koja ima za cilj da kroz političku i kulturnu borbu da svoj doprinos svrgavanju kapitalističkog društvenog sistema i uspostavljanju pravednijeg društva. CiK je internacionalistička, ateistička, klasna organizacija koja se u svom svakodnevnom radu bori protiv širenja verske, rase i međunacionalne mržnje, patrijarhata, sprege države i crkve, i bilo kakvog oblika verske i nacionalne indoktrinacije. Prihvatamo i branimo pravo svakog pojedinca na političko, seksualno i versko opredeljenje. Borimo se za sve kojima su prava ugrožena. CiK se poziva na istorijsko mesto Kragujevca kao kulevke radničkog pokreta u Srbiji i na Balkanu 19. i 20. veka. CiK se bori protiv istorijskog revizionizma i pokušaja izmene kolektivnog sećanja na događaje iz Drugog svetskog rata i karakter antifašističke narodnooslobodilačke borbe. CiK se bori protiv granica, imperijalističkih ratova i siromaštva u svetu. Za društvo slobodnih i ravnopravnih ljudi. Za društvo bez eksploatacije. Za svima dostupno i besplatno školstvo i zdravstvo. Za slobodnu ljubav. „Komunisti sa prezirom odbijaju prikrivanje svojih pogleda i namera. Oni izjavljuju otvoreno da se njihovi ciljevi mogu postići samo nasilnim rušenjem čitavog dosadašnjeg društvenog poretka. Neka vladajuće klase drhte pred komunističkom revolucijom, u njoj proleter i nemaju šta da izgube osim svojih okova, a dobiće čitav svet!”

